

İnsan Bu Hiç Ruhsuz Ve Kalpsiz Solur mu

– Yazan Adam · 11 Kasım 2010

Kaybolup gidiyordu, nefesin erdem ve ülfeti sessizce tükeniyordu
Kim ne kadar hissediyordu, ruhun o esareti neden hiç dinmiyordu
Telakkiler, ilmi meclisler, nefes nefese rekabet edenler görmüyordu
Ne kadar silinmişlik varsa, yıkılmış duvarlar sukut ediyor çığılığıyla

Yaprak düşerken, dal hüznün sessizlik şadında hıçkırıkla inerken
Ağacın köklerinden akseden feryat duyulmuyor, bilmem ki neden
Mahzun nefesler, yetim kalmış emeller, umut için bekliyor sahiden
Ey vaktin sahibi, bahtın naibi gönlüm hasret çekiyor aşk neslinden

Fetret yaşanmalıydı ve fakat hizbultahrir gönülde yaşanmamalıydı
Nefisler hoyratlaşıp hudut ve sınır tanımayıp atiyi korkutmamalıydı
Otantik duygular, yıpranmamış umutlar, bir zayıat yaşamamalıydı
Karlar eridikçe, hazan bu kadar dile düştükçe edep unutulmamalıydı

Annem gözlerimin içine bakardı ve umutla bir şeyleri sorgulardı
Babam sessizlik ülkesinden temaşa eden, naif ve ülfetli bir nazardı
Ne kızardı, ne de bir şeyler hülyasında yaşayan dervişçe bir adamdı
Bazen sual eyler, ilmi siyaseti vehmeder bir halde nefeslenen candı

Asla yeisin ve nedametın peşinde sürüklenmeyen bir efkarı hayattı
Bazen anam babama takılır kızdırırdı, şöyle bir nazar ederek susardı
O bakışlardan annem tırsardı ve fakat yine de takılmadan durmazdı
Şimdi her ikisi de uzak diyarlarda ve bir nefeslik yollarda, anlatırlardı

Mustafa CİLASUN